

Hồi 8

Bức Đòi Tiêu Ngân (tiếp theo)

H

ân Trung Phụng lắc đầu:

- Lúc ấy nhị tẩu không lấy, bởi vậy bây giờ muốn tìm cũng không được nữa.

Lúc ấy Hồ nhi đã bước vào, hẩn nhìn tứ tiểu thư mỉm cười hành lễ rồi mới quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Sư huynh có việc gì dặn dò Hồ nhi?

Tống Thiên Hành ra hiệu cho Hồ nhi ngồi xuống bên cạnh, sau đó hơi chau mày nói:

- Sư đệ, nguyên định nhờ người cùng tứ tiểu thư hộ tống Hoa phu nhân sang Thính Đào Hiên, bây giờ nhiệm vụ có hơi thay đổi chút ít nhưng phương châm vẫn không thay đổi, người ngồi chờ một lát.

Quay sang Vân Trung Phụng tiếp lời:

- Tứ tiểu thư, những điều tiểu thư vừa cung cấp có thể nói là một đầu mối quan trọng, nếu tại hạ đoán không lầm thì vị Hoa phu nhân này không những biết võ công, mà còn là một cao thủ ẩn mình kín đáo trong bản bảo.

Vân Trung Phụng nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành nói:

- Tống tiên sinh hoài nghi người mạo danh ta lúc này là Hoa di?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Rất có khả năng...

Vân Trung Phụng thở dài nặng nề nói:

- Nếu không may điều suy đoán của Tống tiên sinh là sự thật thì tình hình thật đáng sợ.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm, sắc mặt đầy vẻ cương quyết nói:

- Tứ tiểu thư, sốt ruột không bằng nhanh tay, xin tiểu thư cùng Hồ nhi đến chỗ Hoa phu nhân một chuyến, xin truyền đạt ý của tại hạ nói trong khi bảo chủ tin tức chưa rõ, trước mắt bản bảo vàng thau lẫn lộn, để đề phòng bất trắc mời Hoa phu nhân tạm thời dời đến Thính Đào Hiên để tiện việc bảo vệ.

Vân Trung Phụng hỏi lại:

- Nếu người không đồng ý thì sao?

Tống Thiên Hành đáp:

- Nếu Hoa phu nhân nhất quyết không chịu dời đi thì điều tiên đoán của ta mười phần đúng hết tám chín. Lúc ấy tứ tiểu thư có thể nói với người để đề phòng vạn nhất đành phải cắt người canh phòng nghiêm ngặt ngoài xá thất mà thôi.

Vân Trung Phụng cau mày nói:

- Tống tiên sinh, nếu quả đúng như lời tiên sinh tiên đoán thì e rằng bà ta cũng không đồng ý việc tăng cường giới bị quanh khu xá thất.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Trừ phi bà ta tiếp nhận lời thỉnh cầu dời đến ở trong Thính Đào Hiên, bằng không với sự thông minh của bà ta quyết không thể cự tuyệt hảo ý của ta như vậy.

Vân Trung Phụng nhún mày nói:

- Việc này thật khiến người khó hiểu, thông thường nếu quả thật bà ta là người của địch tiềm phục trong bảo thì việc cự tuyệt dời đến ở trong Thính Đào Hiên là để tiện bề hoạt động, nhưng nếu tiếp nhận việc tăng cường giới bị thì bà ta muốn hoạt động cũng không dễ dàng, như vậy làm sao chấp nhận được?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tứ tiểu thư thử nghĩ xem, nếu bà ta biết người khác đã nghi ngờ hành tung của bà ta, đương nhiên phải âm thầm phái người theo dõi, thì việc phái người tăng cường giới bị không phải tốt hơn cho hành động mờ ám của bà ta sao?

Vân Trung Phụng tỉnh ngộ nói:

- Không sai! Xem ra ta thật ngu muội!

Tống Thiên Hành nói:

- Kỳ thực không phải tứ tiểu thư ngu muội, chẳng qua không chịu suy nghĩ sâu hơn một chút mà thôi... Được rồi, hai vị có thể đi rồi.

Vân Trung Phụng đứng dậy nhưng nấn ná mãi chưa chịu đi, một lát sau mới nói:

- Tống tiên sinh, tôi có một việc không biết có nên hỏi hay không?

Tống Thiên Hành nhanh nhẩu đáp:

- Tứ tiểu thư cứ hỏi, Tống Thiên Hành biết tất nói, nói phải thật.

- Thật sao?

- Thật!

Vân Trung Phụng chậm rãi hỏi:

- Về hành tung của gia phụ, có thật là Tống tiên sinh không biết?

Tống Thiên Hành thật không ngờ nàng lại hỏi một câu như vậy bất giác ngẩn người ra, đành mỉm cười chữa thẹn:

- Về vấn đề này...

Vân Trung Phụng đã nghiêm nghị ngắt lời:

- Không tiện nói hay không biết?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Về vấn đề này chỉ có thể trả lời tứ tiểu thư thế này, trong một thời gian ngắn nữa sẽ trả lại cho tứ tiểu thư một vị phụ thân nguyên lành mạnh khỏe là được rồi.

Vân Trung Phụng thở dài như cất được gánh nặng, cười thật tươi nói:

- Tuy chưa được “nói phải thật” nhưng Tống tiên sinh đã chắc chắn như vậy thì ta cũng yên lòng, có điều Tống tiên sinh nói “trong một thời gian ngắn” không biết có thể cho biết cụ thể hơn?

Giọng Tống Thiên Hành như đinh đóng cột:

- Mau thì ba ngày, chậm nhất là mười ngày.

Vân Trung Phụng lại nở một nụ cười nhiếp hồn người:

- Đa tạ Tống tiên sinh!

Tống Thiên Hành không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, đáp:

- Đây là trách nhiệm của ta, không dám nhận hai chữ “đa tạ” của tứ tiểu thư, có điều ta có một yêu cầu đối với tứ tiểu thư, trước khi bảo chủ về đến bảo xin tứ tiểu thư đừng thổ lộ cho bất kỳ một ai.

Vân Trung Phụng mỉm cười nói:

- Được! Tiểu muội nhớ rồi!

Có lẽ nhất thời lỡ lời nên thốt ra hai tiếng “tiểu muội”, khi lời đã thốt ra rồi bất giác hai má chợt ửng hồng, quay sang Hồ nhi nói lí nhí:

- Tiểu đệ, chúng ta đi!

Vừa nói vừa quay người đi như chạy ra cửa, Hồ nhi cũng vội vàng nối gót bước theo.

Trong một thoáng Tống Thiên Hành như mất hồn, nhưng chàng vội trấn tĩnh thật nhanh, làm như không nhận thấy sự thay đổi trong cách xưng hô của này, chàng nói:

- Chuyến này xin tứ tiểu thư cứ tùy cơ hành động, ta sẽ phái người âm thầm trợ lực.

Vân Trung Phụng không đáp, chỉ “ừ” nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi cùng Hồ nhi vội vàng bước đi.

Tống Thiên Hành thở dài như vừa đánh mất vật gì, quay người biến mất vào một cửa khác cạnh mặt thất.

Ước chừng công phu ăn hết bữa cơm, Vân Trung Phụng cùng Hồ nhi trở về phục mệnh, khác xa với dự liệu của Tống Thiên Hành, vị Hoa phu nhân này không chút do dự đã chấp nhận lời yêu cầu của Tống Thiên Hành, lập tức dọn đến Thính Đào Hiên, đã vậy còn kiên quyết đòi ở chung phòng với Vân Trung Phụng.

Tống Thiên Hành trầm ngâm nói:

- Lúc tứ tiểu thư đến đó có phải Hoa phu nhân đang ngủ không?

Vân Trung Phụng gật đầu:

- Phải, lúc người tiếp ta hãy còn mặc đồ ngủ.

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt đối phương nói:

- Tứ tiểu thư có phát hiện thấy điều gì khả nghi không?

Vân Trung Phụng hơi trầm ngâm:

- Tống tiên sinh, thật đáng hổ thẹn, thật tình ta không phát hiện ra điều gì khả nghi hết.

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Đây không phải là lỗi ở tứ tiểu thư, mà là tại hạ đã đánh giá đối phương quá thấp, bởi vậy người đáng hổ thẹn là tại hạ, tứ tiểu thư hà tất phải để tâm.

Ánh mắt Vân Trung Phụng tình tứ thăm thăm nhìn Tống Thiên Hành, nhưng chàng đã nghiêm nghị nói:

- Tứ tiểu thư, nếu không phải phán đoán của ta có điều sơ sót thì vị Hoa phu nhân này quả là một nhân vật đáng sợ.

Vân Trung Phụng bất giác lạnh mình, hỏi gấp:

- Như vậy ta có cần cự tuyệt không ở chung phòng với bà ta?

Tống Thiên Hành bật cười nói:

- Tứ tiểu thư cứ tạm thời mà nhận lời, trong Thính Đào Hiên đêm nay coi như ta đã bị lừa một vỏ khá đau, nhưng nhất định không có cơ hội thứ hai cho chúng đâu. Hơn nữa cũng chỉ mật thất đêm nay mà thôi, ngày mai ta nhất định tìm cách phá tứ tiểu thư đi khỏi đây, được chưa?

Vân Trung Phụng cau mày:

- Phái đi khỏi đây? Mà phái đi đâu mới được chứ?

Tống Thiên Hành cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu, ngày mai rồi bàn tiếp, đêm đã khuya rồi Tống Thiên Hành đành phải hạ lệnh tiễn khách.

Vân tứ tiểu thư cáo từ lui ra, Tống Thiên Hành lập tức cho người sửa chữa mật thất, còn chàng một mình đi về phía mật thất chỗ tam công tử ngụ tạm đến hơn một thời thần chàng mới trở về nghỉ ngơi.

Giờ thìn ngày hôm sau.

Chưởng quỹ Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ phái chuyên sai mang đến một bức mật thư, sau khi Tống Thiên Hành xem xong, hơi trầm ngâm một lát liền cho mời Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng đến mật thất họp kín, sau đó mới nhìn Vân Trung Hạc hỏi:

- Thương thế của tam công tử có phải hoàn toàn bình phục?

Vân Trung Hạc hơi nghiêng mình nói:

- Đa tạ Tống tiên sinh có lòng quan tâm, tiểu đệ đã hoàn toàn bình phục, thậm chí cảm thấy tinh lực có phần sung mãn hơn trước.

Tống Thiên Hành quay sang Vân Trung Phụng nói:

- Tứ tiểu thư, hôm qua ta nói định phái tiểu thư ra ngoài, không ngờ nay lại có cơ hội rất tốt.

Vân Trung Phụng không giấu được vẻ vui mừng hỏi:

- Tống tiên sinh định phái ta đi Kim Lăng?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phải!

- Bao giờ khởi hành?

- Hoàng hôn hôm nay.

- Một mình ta đi?

- Đương nhiên phải có thêm người nữa, mọi việc ta sẽ an bài cho tứ tiểu thư.

Lúc ấy Cần nhi đứng bên ngoài bấm báo:

- Sư thúc, Lễ Tân Đường Đản đường chủ có việc gấp cầu kiến.

Tống Thiên Hành lớn tiếng đáp vọng ra:

- Cho mời vào!

Cửa mật thất mở ra, Lễ Tân Đường đường chủ Đản Khôn chậm rãi bước vào, nhìn ba người hành lễ nói:

- Báo cáo tổng quản, Lương Giang Tổng đốc phủ có quý khách cầu kiến bảo chủ.

Tống Thiên Hành ra hiệu cho Đàn Khôn ngồi xuống, rồi hỏi:

- Khách thân phận thế nào?

Đàn Khôn nói:

- Dẫn đầu là Đốc phủ tổng văn án Tây Môn Kiệt...

Tống Thiên Hành nhường mày ngắt lời:

- Tây Môn Kiệt? Có phải là tên Tây Môn Kiệt xưng hùng xưng bá ở vùng Vân Nam và Quý Châu không?

Đàn Khôn nghiêng người nói:

- Chính hấn!

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đại tặc tung hoành trên sông nước giờ bỗng dừng biến thành tổng văn án của đốc phủ, đây quả thật là chuyện hiếm thấy!

Vân Trung Hạc tiếp lời:

- Người này công lực siêu phàm, hiện xưng vô địch một dãy suốt hai tỉnh Vân- Quý, Tống tiên sinh chớ khá xem thường.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử nhắc nhở, tiểu đệ không đánh giá thấp hấn đâu.

Hơi dừng lời một chút, quay sang Đàn Khôn nói:

- Ngoài ra còn có ai nữa?

Đàn Khôn nói:

- Còn thêm bốn tên tùy tùng, trên danh nghĩa là thị vệ của đốc phủ, nhưng xem dáng bên ngoài đáng mặt là nhất lưu cao thủ.

Tống Thiên Hành gật đầu, nhìn sâu vào mắt Đàn Khôn nói:

- Đàn huynh trả lời hấn thế nào?

Đàn Khôn nghiêng người đáp:

- Thuộc hạ trả lời bảo chủ có việc đi ra ngoài chưa về, mọi việc trong bảo đều do tổng quản chủ trì.

- Thế là hấn đòi gặp bản tọa?

- Phải.

Tống Thiên Hành trầm tư một lúc rồi nói:

- Được! Đàn huynh trở về mời khách vào “Tứ Hải Đường”, bản tọa sẽ tới ngay.

Tứ Hải Đường là nơi tiếp khách quý của Kim Thang Bảo, với thân phận là tổng văn án của đốc phủ, tiếp đón Tây Môn Kiệt dùng lễ như vậy là xứng đáng.

Đàn Khôn lãnh mệnh cáo từ lui ra, Tống Thiên Hành nhìn Vân Trung Hạc nói:

- Huynh đệ hành động như vậy tam công tử thấy có điều chi quá đáng không?

Vân Trung Hạc hơi cau đôi mày rậm, mắt lóe dị quang mỉm cười nói:

- Đối phó với loại thấy lợi híp mắt đương nhiên phải sắp xếp đặc biệt, đặc biệt trong tình cảnh như hiện tại, quyết không thể để chúng xem thường Kim Thang Bảo chúng ta, bởi vậy

cách sắp xếp của Tống tiên sinh tiểu đệ thấy hợp lý vô ngần.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Đa tạ tam công tử tán đồng, một lát nữa còn phải phiền tam công tử cùng tứ tiểu thư đến Tứ Hải Đường tiếp khách.

Vân Trung Hạc cũng cười nói:

- Tống tiên sinh khách khí quá, đây vốn là việc của hàn môn, tiểu đệ cùng tứ muội lẽ đương nhiên phải dự phần...

Tứ Hải Đường hầu như đóng cửa im ỉm quanh năm giờ mới thấy mở cửa đón khách.

Đây là một tòa kiến trúc xây dựng theo lối cung điện, diện tích tuy không rộng lắm nhưng bên ngoài tráng lệ thâm nghiêm, bên trong kèo cột đều chạm trổ điêu khắc tinh vi, cả ván lát sàn cũng bóng nhoáng nhìn thấy mặt người, có thể nói hào hoa bậc nhất trong thiên hạ.

Lúc này bên bậc thềm chín bậc trước cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán mang đao rõ rệt đứng thành hai hàng, người nào người nấy oai phong凛凛, sát khí đằng đằng.

Bên trong đại sảnh hai bên cửa tám tên thanh y kiếm thủ trang nghiêm đứng hầu.

Chính giữa đại sảnh bài hai chiếc bàn tròn gỗ tử đàn, bên mỗi chiếc bàn để một chiếc ghế da hổ, và bốn chiếc cắm đôn. Trên bàn trải khăn trắng như tuyết, trong bình trà và đĩa bạc sáng loáng là trà thơm và trái cây nghịch mùa tươi tắn.

Bên mỗi chiếc bàn có bốn tên lục y tỷ nữ đứng hầu.

Trong miệng lư hương bằng đồng đúc hình long phụng đang nhả ra một làn khói xanh nhàn nhạt, mùi trầm hương nhẹ nhàng man mác khắp đại sảnh, không khí tuy có hơi trầm mặc nhưng trang nghiêm vô cùng.

Một lúc sau, Lễ tân đường đường chủ Đàn Khôn sánh vai cùng một lão nhân áo xám thông dong bước vào, theo sau là bốn người trung niên thanh y phấp phới.

Lão nhân áo xám tuổi quá ngũ tuần, thân hình cao lớn nhưng gầy như que củi, đỉnh đầu trọc lóc đen sạm, gò má nhô cao, song mục sâu hoắm, mũi ưng khoằm khoằm, trong con mắt duy nhất phát xạ âm quang, chỉ nhìn dáng mạo bên ngoài cũng biết người này cơ trí thâm trầm lại không phải là kẻ dễ gần.

Thấy lão sánh vai Đàn Khôn vừa thông thả bước đi vừa cười cười nói nói, rõ ràng là tên độc nhãn đại đạo từng ngang dọc khắp một dải Vân- Quý này xưa, này là tổng văn án của Lương Giang Tổng đốc phủ, Tây Môn Kiệt.

Lúc mấy người đi ngang qua hàng người bên ngoài cửa, bốn mươi tên kinh trang đại hán cùng mười sáu tên thanh y kiếm thủ nhất loạt hô lớn một tiếng, đao kiếm tuốt khỏi vỏ, hành cử đao đại lễ long trọng vô cùng.

Thoắt cái tiếng hô chấn động đến mái nhà, đao kiếm sáng lóa rợp trời, thanh thế này thật khiến mấy người nhát gan sợ đến vỡ mật.

Nhưng Tây Môn Kiệt không hổ là kẻ từng ra vào chốn nha môn, thấy cảnh này chỉ hơi mỉm cười, ngạo nghễ cất bước tiến vào.

Vào đến đại sảnh, Đàn Khôn lập tức mời bọn Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế khách, đương nhiên Tây Môn Kiệt ngồi vào ghế da hổ, bốn tên tùy tùng của lão chỉ còn cách ngồi vào cắm

đôn phía sau.

Sau khi thị nữ dâng trà, Tây Môn Kiệt quét con mắt độc nhất khắp đại sảnh như cười mà không cười, nói:

- Đàn huynh, khách sảnh này của Lễ Tân Đường trong quý bảo bày trí còn hoa lệ hơn cả Hoa sảnh của Tổng đốc phủ đệ!

Đàn Khôn mỉm cười nói:

- Tây Môn huynh quá khen, khách sảnh của giang hồ thảo dân làm sao dám sánh với hoa sảnh của chỗ quan nha.

Tây Môn Kiệt cất giọng âm âm nói:

- Đàn huynh đừng quên rằng nếu luận về quyền thế, Lương Giang Tổng đốc phủ quản lý hai tỉnh Giang Tây và Triết Giang, so với Kim Thang Bảo lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh, nhỏ hơn nhiều.

Đàn Khôn hơn biến sắc mặt nói:

- Tây Môn tiên sinh, với thân phận và địa vị của tôn giá hiện thời, nói chuyện nên cân nhắc phân lượng, không nên để tại hạ thấy khó xử.

Tây Môn Kiệt cười ha hả nói:

- Tiểu đệ thất ngôn, tiểu đệ thất ngôn, xin Đàn huynh nguyên lượng!

Đàn Khôn thần sắc hơi bình thường lại, cười gượng nói:

- Lúc này tại hạ đã có nói, khách sảnh của tệt bảo đã hai năm nay đây là lần đầu tiên mở cửa tiếp khách, đủ thấy sự kính trọng của tệt thượng đối với Tây Môn tiên sinh.

Tây Môn Kiệt mỉm cười nói:

- Tây Môn Kiệt được quý bảo ưu đãi như vậy thật vạn hạnh, chờ chúp nửa trước mặt quý thượng tại hạ sẽ tỏ lòng tri ân.

Đàn Khôn tiếp lời:

- "Bày tỏ lòng tri ân" thì không cần thiết, chỉ mong tôn giá nói chuyện nên giữ phân lượng là đủ rồi, bởi vì tệt thượng không phải là người dễ nói chuyện như tại hạ đâu.

Vị Đàn hương chủ này quả không làm mất bản sắc của người võ lâm, dù chức phận chỉ là "lễ tân", nhưng lời nói bộc trực thẳng thắn không hàm hồ ý tứ như ngôn từ xã giao thường thấy.

Tây Môn Kiệt dù mặt dày đến đâu cũng không nhịn được, lúc ấy sắc mặt hấn hơi biến, nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng hô uy nghiêm liên tiếp nhau:

- Tổng tiên sinh giá lâm...

- Tổng tiên sinh giá lâm...

Tây Môn Kiệt cố nuốt lửa giận, cất giọng cười âm lạnh nói:

- Uy thế ngất trời, Đàn huynh, Tổng đốc đại nhân của ta tiếp khách cũng chưa có được uy thế như vậy.

Đàn Khôn tựa như không thềm để ý tới lời nói kháy của đối phương, làm mặt tỉnh cười nhạt nói:

- Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, như lúc này Tây Môn tiên sinh đã rồi, Kim

Thang Bảo là Bắc đẩu của võ lâm đồng đạo Nam thất tỉnh, nếu không có lễ tiết long trọng và giới luật thâm nghiêm thì trở thành quân ô hợp sao!

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười:

- Cao luận của Đàn huynh thật khiến Tây Môn Kiệt bội phục...

Chưa nói dứt lời, lại một lần đao kiếm tuốt khỏi vỏ, lại tiếng hô dậy trời, Tống Thiên Hành thanh y phất phơ từ sau bình phong mỉm cười thong thả bước ra. Tiếp theo sau là tam công tử Vân Trung Hạc, lừng hùm vai gấu, uy thế khiếp người và tứ tiểu thư Vân Trung Phụng, một trang tuyệt thế dung nhan, tư thái như tiên nga.

Trong một thoáng, đại sảnh im lặng nhưng tờ, ngoài tiếng giầy của Tống Thiên Hành với huynh muội Vân thị ra, cơ hồ không có tiếng động gì khác, cả hơi thở cũng có thể nghe được.

Lễ Tân Đường đường chủ đã cung kính xuôi tay cúi đầu đứng trước bàn, toàn thân hấn tựa như một bức tượng gỗ.

Trước tình cảnh này cho dù Tây Môn Kiệt có cà khía đến đâu cũng không dám mạo phạm đành phải đứng dậy, đương nhiên bốn tên tùy tùng cũng phải cung kính đứng dậy, có điều trên gương mặt của năm người bọn họ không đều nở một nụ cười thẹn thùng.

Đến khi Tống Thiên Hành đến trước ghế chỗ dành cho chủ tọa, và Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng chia ra đứng hai bên, Lễ Tân Đường đường chủ Đàn Khôn mới tiến lên một chút giới thiệu song phương với nhau, song phương nói mấy lời khách sáo rồi phân chủ khách ngồi xuống.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt thấp thoáng tinh quang nhìn Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tống đại hiệp, người trong võ lâm giải quyết sự việc đều nhanh chóng gọn gàng, chúng ta cũng là một phần tử trong võ lâm, theo thiện ý của lão khiêu thì xin tạm thời gác lại các thủ tục ngoại giao rườm rà và đi thẳng vào vấn đề cho mau chóng.

Câu mở đầu đã hơi khó nghe, tay này nếu không phải bị lời nói của Đàn Khôn lúc nãy làm cho tức khí, giờ muốn mượn cơ phát tiết thì mục đích chuyến đi này của lão không phải đơn giản.

Tống Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Tây Môn lão nhân gia quả là người mau mắn, tiểu nhân cũng đồng ý như vậy.

Hơi dừng lời một chút, sắc mặt chàng bỗng nghiêm lại:

- Như vậy xin thứ cho tiểu nhân cả gan hỏi một câu là chuyến đi này của Tây Môn lão nhân gia là lấy thân phận người giang hồ hay thân phận tổng văn án của Lương Giang Tổng đốc phủ?

Tây Môn Kiệt hơi ngẩn người đáp lại:

- Chuyến đi này đương nhiên lão khiêu lấy thân phận làm đặc sứ của Lương Giang Tổng đốc phủ mà đến, dám hỏi Tống đại hiệp hỏi như vậy là có dụng ý gì?

Tống Thiên Hành chậm rãi đáp:

- Về việc này có liên quan đến lễ đón tiếp Tây Môn lão nhân gia.

Hơi dừng lại một lát, quay nhìn sang Đàn Khôn trầm giọng hỏi:

- Đàn đường chủ, điều kiện để bản bảo mở cửa Lễ Tân Đường đã đề cập qua với Tây Môn đặc sứ chưa?

Đàn Khôn nghiêng mình nói:

- Báo cáo Tổng tổng quản, đã có nói qua với Tây Môn đặc sứ rồi!

Tổng Thiên Hành gật đầu:

- Có nói thì được rồi, may mà Tây Môn lão nhân gia có nói trước là lấy thân phận đặc sứ của Tổng đốc phủ, nếu không trước mặt bảo chủ cả người và ta thật khó mở miệng mà giải thích.

Ý chàng muốn nói là bằng vào thân phận giang hồ của Tây Môn Kiệt người thì chưa đáng được tiếp đãi ở Lễ Tân Đường.

Tây Môn Kiệt là hạng người nào, lẽ nào hẳn lại không hiểu được ý tứ thâm sâu của đối phương, nhưng lão dù sao cũng là kẻ lão luyện giang hồ, tâm cơ sâu sắc, nên giả như không hiểu chỉ cười nhạt nói:

- Có điều cũng nên nói để Tổng đại hiệp biết, lão khiếu đồng thời cũng mang thân phận người giang hồ.

Tổng Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hay lắm, Lễ Tân Đường tiếp đón một quý khách mang hai tầng thân phận, đây quả là lần đầu tiên nghe thấy, không những làm cho bản bảo tăng thêm danh dự mà tiểu nhân cũng cảm thấy hãnh diện vô cùng.

Thu nét cười lại, chàng nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân có lời cáo lỗi, về việc Chấn Uy tiêu cục của bản bảo bị cướp mất trọng tiêu do đốc phủ ký thác cho đến nay vẫn chưa điều tra ra một manh mối nào.

Tây Môn Kiệt trầm sắc mặt nói:

- Tổng đại hiệp, không phải lão khiếu hiếp người, kỳ thực việc này là do lỗi của quý bảo.

Tổng Thiên Hành bình tĩnh:

- Tây Môn lão nhân gia quả trách rất đúng, nhưng việc trong giang hồ, ân oán triền miên, họa phúc khó lường không ai dám chắc chắn là suốt đời không có điều sơ thất, Tây Môn lão nhân gia cũng đã từng là người trong giang hồ, chắc cũng biết rõ việc này, bởi vậy tiểu nhân mong Tây Môn lão nhân gia đặc biệt gia ân chờ thêm chút thời gian nữa.

Tây Môn Kiệt lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu nói về tình cảm riêng tư giữa lão khiếu và Tổng đại hiệp, hai ta đều là người trong giang hồ, lão khiếu có thể chấp nhận được, nhưng món hàng này là do Tổng đốc đại nhân tiến cống làm lễ thọ cho Hoàng thái hậu, nếu không thể tìm lại được không những lão khiếu vô phương nói đỡ mà đến cả Tổng đốc đại nhân cũng khó lòng chu toàn.

Tổng Thiên Hành nói:

- Những điều Tây Môn lão nhân gia nói tuy là sự thật, nhưng bất luận là quan gia hay hoàng gia đều phải đối xử hợp lý hợp tình, hàng đã mất rồi không thể trong năm mươi ngày mà có thể lập tức tìm về được...

Tây Môn Kiệt ngắt lời:

- Tổng đại hiệp thấy cần phải bao lâu mới có thể tìm lại được?

Tống Thiên Hành trầm ngâm:

- Nhanh thì ba tháng, chậm phải nửa năm.

Tây Môn Kiệt lắc đầu:

- Không được, Tổng đại hiệp, lễ thọ của hoàng thái hậu còn không đầy hai tháng nữa, bởi vậy lão khiêu hạn định trễ nhất là một tháng phải tìm lại cho kỳ được, nếu không lão khiêu xin nói trước chừng đó đừng nói sao lão khiêu làm khó dễ.

Vân Trung Hạc ngồi bên cạnh mắt như tóe lửa, cất giọng oang oang hỏi:

- Tôn giá làm khó dễ thì thế nào?

Tây Môn Kiệt cất giọng cười âm lạnh:

- Thế nào à, tam công tử, đây là việc của quan gia chúng ta ai ai cũng đều biết rằng mỗi sự việc, lớn thì tru di tam tộc, còn nhỏ thì không có việc gì xảy ra cả. (?)

Vân Trung Hạc ừ lạnh một tiếng:

- Tôn giá đừng lấy thế lực quan nha bức hiếp người, quốc có quốc pháp, ngành nghề cũng có quy củ, tiêu cực thất tiêu cùng lắm bồi thường mà thôi.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Món hàng này sợ lấy hết tài sản sở hữu của quý bảo cũng không đủ bồi thường.

Vân Trung Hạc nổi nóng thật sự:

- Hàng từ trong tay ta mà mất đi, cùng lắm thì lấy đầu ta thay vậy.

Tây Môn Kiệt nhếch mép cười nói:

- Một chiếc đầu người thì đáng giá mấy xu?

Vân Trung Hạc mặt đỏ phừng phừng, đập bàn quát:

- Vậy ngươi định thế nào?

Tây Môn Kiệt cực kỳ trầm tĩnh, hơi nhếch mép cười nói:

- Người ta nói cường khách cũng không lấn chủ, Tây Môn Kiệt ta nào dám làm gì tam công tử.

- Không cần phí lời nữa, ngươi nói đi!

- Tam công tử, ở đây ngươi có thể tác chủ sao?

Vân Trung Hạc hơi sững lại nói:

- Đương nhiên là do Tống tiên sinh tác chủ, nhưng... gia phụ đi ra ngoài chưa về, gia huynh sinh tử bất minh, ngay lúc này cũng có thể nói là ta tác chủ một nửa.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt chớp chớp quay sang Tống Thiên Hành hỏi:

- Tống đại hiệp, lời nói của tam công tử có thể coi là có giá trị không?

Vân Trung Hạc hùng hổ đứng dậy, Tống Thiên Hành đã vẫy tay, nói:

- Tam công tử, xin hãy bình tĩnh lại, việc lớn tày trời cũng không ra ngoài chữ “lý”, xin tam công tử ngồi xuống từ từ bàn luận.

Vân Trung Hạc miễn cưỡng ngồi xuống. Tống Thiên Hành quay sang Tây Môn Kiệt khiêm nhường nói:

- Tam công tử trẻ người máu nóng, lại thêm hơn nửa tháng nay việc không may xảy ra

liên miên, tâm tính hơi nóng nảy, có điều chi thất lễ xin Tây Môn lão nhân gia lượng thứ cho.

Tây Môn Kiệt cười âm lạnh nói:

- Tổng đại hiệp nặng lời rồi, lão khiêu trước đây cũng là một nhân vật giang hồ trong Nam thất tỉnh, dù gan lớn bằng trời cũng không dám gây khó dễ với lãnh tụ võ lâm Nam thất tỉnh, có điều lão khiêu vẫn chờ Tổng đại hiệp trả lời câu hỏi của lão khiêu.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Lời nói của tam công tử đương nhiên là đáng giá rồi...

Tây Môn Kiệt nóng nảy ngắt lời:

- Vậy lão khiêu phải đàm phán với ai đây?

Tống Thiên Hành nói:

- Tam công tử chỉ nói có thể tác chủ một nửa, người có thể hoàn toàn tác chủ là tiểu nhân, Tây Môn lão nhân gia cứ việc nhắm vào tiểu nhân là được rồi.

Độc nhãn của Tây Môn Kiệt lóe tinh quang:

- Được, như vậy lão khiêu nói món hàng của Tống đốc phủ ký thác trong vòng một tháng phải tìm lại cho kỳ được.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Được!

Tây Môn Kiệt nhìn sâu vào mắt Tống Thiên Hành nói:

- Nếu đến hạn kỳ mà không tìm lại được thì sao?

Tống Thiên Hành nhường mày nói:

- Cứ đặt điều kiện đi, nếu có thể chấp nhận được thì Tống Thiên Hành ta lập tức đáp lời.

Tây Môn Kiệt giơ ngón tay cái lên cười ha hả nói:

- Khá lắm! Khí khái! Khí khái! Bốn chữ “Hảo Hảo tiên sinh” trong vòng nửa tháng nay vang dội khắp giang hồ quả là xứng đáng!

Hơi dừng lại, sắc mặt hấn bỗng trầm xuống:

- Món hàng này mong Tống đại hiệp có thể tìm lại đúng hạn kỳ, bằng không việc bồi thường chỉ sợ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng ngắt lời đối phương:

- Tiểu nhân đang nóng lòng muốn biết điều kiện đây?

Tây Môn Kiệt cười khan nói:

- Tống đại hiệp chớ nóng lòng, lão khiêu sắp nói đến điều kiện đây, có hai phương sách. Thứ nhất là giao Kim Thang Bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh...

Tống Thiên Hành mặt lạnh tanh không biểu lộ chút cảm xúc nào, chậm rãi nói:

- Chủ ý tuyệt vời, sau khi giao Kim Thang Bảo và quyền lãnh đạo võ lâm Nam thất tỉnh thì quan gia và hoàng gia sẽ không truy cứu món bảo vật vô giá ấy nữa?

Tây Môn Kiệt gật đầu:

- Không sai!

Tống Thiên Hành vẫn lạnh lùng:

- Không biết Lương Giang tổng đốc Mã đại nhân cần tiếp quản một tổ chức giang hồ như

vậy để làm gì?

Tây Môn Kiệt nói:

- Mã đại nhân đương nhiên không cần đến tổ chức giang hồ này, thực tế thì người có trách nhiệm tiếp quản là lão khiếu.

Tống Thiên Hành mắng thầm:

- “Lão tặc, cuối cùng thì người cũng chịu lòi đuôi hồ ly ra!”

Nhưng ngoài mặt chàng vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tây Môn lão nhân gia là người tin cẩn bậc nhất của Mã đại nhân, có thể nói công thành danh toại, quang tổ vinh tông, thì còn cần đến tổ chức giang hồ này làm chi?

Tây Môn Kiệt đắc ý cười nói:

- Không giấu gì Tống đại hiệp, lão khiếu là người trong giang hồ, không quen bị câu thúc trong lễ tiết quan gia, lá rụng về cội, nghĩ cho cùng trở về giang hồ thì hợp với lão khiếu hơn.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Quan đạo bằng phẳng không chịu đi, lại bon chen vào chốn khắp khênh mịt mù, tiểu nhân thật lấy làm tiếc cho Tây Môn lão nhân gia.

Ánh mắt Tây Môn Kiệt chớp chớp, sắc diện mừng rỡ nói:

- Nghe khẩu khí thì hình như Tống đại hiệp tiếp nhận điều kiện thứ nhất của lão phu?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tiểu nhân muốn nghe thêm điều kiện thứ hai của Tây Môn lão nhân gia rồi mới quyết định.

Tây Môn Kiệt có vẻ hơi thất vọng nói:

- Điều kiện thứ hai mới nghe qua có vẻ dễ dãi hơn điều kiện thứ nhất, nhưng kỳ thực không dễ thực hiện.

- Tây Môn lão nhân gia cứ thử nói ra xem. Lập trường của mỗi người không giống nhau, có thể Tây Môn lão nhân gia thấy không dễ thực hiện, nhưng với tiểu nhân thì ngược lại sao?

- Nói ra thật đơn giản, giao cho quan nha tùy nghi xử trí.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Được, tiểu nhân xin chấp nhận điều kiện thứ hai.

Tây Môn Kiệt cảm thấy thật bất ngờ, nói:

- Tống đại hiệp, quan nha xử lý quyết không phải chuyện chơi mong Tống đại hiệp suy nghĩ kỹ lại.

Tống Thiên Hành cười sang sảng nói:

- Đa tạ Tây Môn lão nhân gia, tiểu nhân đã suy nghĩ kỹ rồi.

Hơi dừng lại, chàng bỗng lớn tiếng kêu:

- Người đâu, dâng lên văn phòng tứ bảo!

Bốn tên tỳ nữ lập tức có một tên bước ra dâng lên văn phòng tứ bảo.

Tống Thiên Hành không thèm để ý đến ánh mắt ra chiều kinh dị của Tây Môn Kiệt, phóng bút như rồng bay phụng múa viết thẳng một hồi, mang hai điều kiện mà Tây Môn Kiệt đặc ra lúc nãy viết thành hai bản, sau khi ký tên vào trước rồi giao cho nữ tỳ đưa sang

bàn khách, nhìn Tây Môn Kiệt cười nhẹ nói:

- Khẩu thiệt vô bằng, viết ra làm chứng, lần này thì Tây Môn lão nhân gia yên tâm được rồi.

Lão hồ ly tinh Tây Môn Kiệt quả thật không ngờ đối phương chấp nhận điều kiện dễ dàng mau chóng như vậy, lại càng không ngờ Tống Thiên Hành vẽ rắn thêm chân, xuất thêm một chiêu này nữa, cho dù trong lòng không muốn chút nào nhưng điều kiện do chính mình đặt ra người ta đã chấp nhận thì còn gì để nói nữa.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ nhanh như điện, hừ lạnh trong lòng ký tên xong trả lại một bản cho Tống Thiên Hành nói:

- Tống đại hiệp, lão khiêu nhắc lại một lần nữa là điều kiện này không phải dễ thực hiện, nếu muốn đổi ý ngay bây giờ hãy còn kịp.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Giao cho quan nha xử lý thì hợp lý nhất rồi, tiểu nhân ý đã quyết không còn gì phải thay đổi nữa.

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Lời thật mất lòng, Tống đại hiệp rồi sẽ hối hận không kịp cho mà coi!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Tây Môn lão nhân gia, Tống Thiên Hành tự tin trong vòng một tháng nhất định sẽ tìm được vật trở về...

Tây Môn Kiệt hơi giật mình hỏi:

- Tống đại hiệp chắc chắn như vậy sao?

Tống Thiên Hành từ tốn đáp:

- Tiểu nhân có chắc chắn hay không tạm thời xin được miễn bàn, thời gian chỉ có một tháng, Tây Môn lão nhân gia cứ chờ xem khắc biết.

Tây Môn Kiệt hơi ngẩn người, thì Tống Thiên Hành đã cười nhạt nói:

- Nói đi rồi còn nói lại, đến chừng ấy tìm không được hàng, tiểu nhân không tin quan nha có thể ăn thịt người.

Tây Môn Kiệt mắt lóe hàn quang nói:

- Quan nha cố nhiên không thể ăn thịt người, nhưng Tống đại hiệp chắc cũng có nghe qua chuyện “Diệt Môn Lệnh Doãn”?

- Có nghe!

- Một lệnh loãng nho nhỏ cũng đủ quyền uy diệt môn, huống chi là Tổng đốc Lương Giang đầy quyền quy.

- Tổng đốc cũng phải biết giữ lễ phải.

- Ha ha! Giữ lễ phải, tự cổ chí kim quan nha dùng đến ba chữ “Mạc tu hữu” (không là có (?)) mà thăm sát không biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, Tống đại hiệp chắc không đến nỗi không biết?

Tống Thiên Hành nhếch mép cười nhẹ:

- Tống Thiên Hành là kẻ vũ phu lỗ mãng, không được như Tây Môn tổng văn án, bác lực

đa tài, thập cổ thuộc kim, có điều Tống Thiên Hành dám nói khoác một câu là chỉ cần Tống Thiên Hành còn một chút hơi thở thì cho dù đương kim Hoàng thượng cũng không dám làm gì Kim Thang Bảo đừng nói chi đến một tổng đốc cón con!

Tây Môn Kiệt biến sắc mặt:

- Tống Thiên Hành! Đây là người tự miệng nói ra!

Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Không sai! Lời là do ta nói, ta cũng biết rõ hậu quả khi nói những lời như vậy, nhưng Tống Thiên Hành này dám làm dám chịu, không cần tôn giá phải nhọc lòng lo!

Dừng lời một chút rồi chàng trầm giọng tiếp:

- Còn tôn giá, thân làm tổng văn án Đốc phủ, chức ngang Tam phẩm, nhưng thân ở quan gia mà tâm thì tại giang hồ, nhất tâm mưu đoạt cơ nghiệp Kim Thang Bảo, thử hỏi đã tâm thế nào?

Tây Môn Kiệt ngẩng mặt lên cười cuồng ngạo nói:

- Hảo ý của lão phu được đổi lại một tội danh mưu là đoạt cơ nghiệp của người, xem ra ở đây không thể làm người tốt được!

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Hảo ý? Dụng kế mưu cướp đoạt cơ nghiệp của người, ẩn thân chốn quan nha lại ôm ấp dã tâm, hảo ý này thì ai dám nhận lãnh?

Tây Môn Kiệt ánh mắt lộ hung quang, trầm giọng nói:

- Nếu đúng như lời người nói thì người làm gì được lão phu?

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Tống Thiên Hành này không phải không làm gì được người, mà là không thêm làm gì người. Có điều chờ khi ta đến Kim Lăng, lúc ấy ta sẽ hỏi Mã Như Long, hắn trọng dụng thứ thuộc hạ ôm ấp dã tâm như người là có dụng ý gì?

Tây Môn Kiệt cười lạnh nói:

- Mã đại nhân vị tất đã chịu nghe lời nói vô bằng của một tên thảo dân giang hồ như người.

Tống Thiên Hành vẫy vẫy tờ giấy trong tay nói:

- Tôn giá chắc cũng còn nhớ trên mảnh giấy này đã viết những gì chứ?

Hơi dừng một lát, bỗng chàng trầm sắc mặt nói:

- Giấy trắng mực đen, lại có chữ ký của tôn giá bên dưới, tôn giá dù muốn chối bỏ cũng chối không được nữa.

Thì ra Tống Thiên Hành đã đem những trọng điểm của hai điều kiện trên viết hết ra, có điều ghi chú rõ ràng mình tiếp nhận điều kiện thứ hai.

Tây Môn Kiệt nằm mơ cũng không ngờ Tống Thiên Hành làm như vậy là có dụng ý riêng, bây giờ cán kiếm đã về tay người, cho dù chưa chắc chắn đã ngán sợ nhưng đây là một việc không được quang minh lắm, bởi vậy trong nhất thời hắn cũng ngần người ra không nói được tiếng nào.

Một lúc sau hắn mới cố vớt vát:

- Hạng như người mà cũng đòi gặp mặt Mã đại nhân?

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tống Thiên Hành muốn làm việc gì thì không có chuyện làm không được, đừng nói một tổng đốc Lương Giang con con dám cự tuyệt không gặp ta, cho dù đương kim hoàng thượng, Tống Thiên Hành muốn gặp cũng phải bước xuống ngai vàng mà cung nghênh nữa là!

Mấy lời này quả thật cuồng ngạo, không những Tây Môn Kiệt biến sắc mà cả Vân Trung Hạc, Vân Trung Phụng, Đàn Khôn cả ba người nghe nói đều xanh xám mặt mày.

Tống Thiên Hành vẫn bình tĩnh như không, nhìn Tây Môn Kiệt cười nhạt nói:

- Xem ra tôn giá dường như còn chưa tin?

Tây Môn Kiệt nhếch mép lạnh lùng nói:

- Muốn khoác lác cũng phải tùy lúc tùy đối tượng, bốc phét cỡ người không làm người ta cười rớt cả răng sao?

Tống Thiên Hành cười nhẹ nói:

- Tôn giá coi thử vật này đây!

Hữu thủ vung ra, một đạo bạch quang từ ống tay áo bay ra.

“Sụt!” một tiếng, cán của rìu quạt đàn hương đã cắm phập ngay ngắn trên mặt bàn ở trước mặt Tây Môn Kiệt.

o O o